

DE LAATSTE DOOS

Een relatiedrama

door

PETER KREMEL

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V. – 2000 Antwerpen

Tel: 03 366 44 00

E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE LAATSTE DOOS** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **PETER KREMEL** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot D/2024/0220/029
ISBN 9789038517537

Copyright: © 2024 Toneelfonds J. Janssens bv

Internet: www.toneelfonds.be
E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij **TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen**

Telefoon 03 366 44 00

Website: www.toneelfonds.be

Email: rechten@toneelfonds.be

IBAN: BE37 3631 4081 3728 BIC: BBRUBEBB

Geen enkele andere instantie dan TONEELFONDS JANSSENS heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering:

Aankoop van minimaal 3 tekstboekjes bij de uitgever.

Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be.

Zie ook de brief, welke u bij aankoop van de scripts heeft ontvangen (tevens bewijs van aankoop tekstboekjes bij uitgever), of informeer ons via de mail/per post. Bij vragen kunt u bij ons informeren. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens. Eventueel extra voorstellingen dienen uiterlijk 1 dag voor de dag van de opvoering te worden aangegeven.

U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Aanvraag vergunning tot HER-opvoering(en):

1. Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be of via de mail/per post met uw gegevens naar Toneelfonds Janssens. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens

2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% boete worden verhoogd. Het tarief wordt met boete verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen vier weken voorafgaand aan de voorstelling. Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten NEDERLAND: I.B.V.A. HOLLAND BV, afd. Auteursrechten, Postbus 363, 1800 AJ Alkmaar Telefoon (072) 5112135 – info@ibva.nl. Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONAGES

(1 dame – 1 heer)

KRISTIEN:

BART:

DECOR

Een lege kamer met twee plooistoelen en een kartonnen verhuisdoos op één van de stoelen. Een raam dat uitgeeft op een tuin.

VOOR DE REGISSEUR

Alhoewel het een dialoog is, kijkt Kristien Bart nooit aan. Ze praat tot het publiek of in zichzelf gekeerd alsof het een soort monoloog is. Het is in haar gedachten dat ze met Bart dialogeert. Bart zal nooit voor of evenwijdig met Kristien op de scène staan of zitten maar steeds iets achter haar. Behalve op het einde wanneer hij over het ongeval spreekt gaan ze wel in dialoog. Telkens ze een voorwerp van de grond raapt komen de herinneringen boven.

Wat zeker in de doos moet zitten:

- Een fotoalbum met trouwfoto's.
- Een beertje (komt Kristien mee binnen)
- Een slabber met Evelien op.
- Een postcard met dame en heer op.
- Een hondenleiband en hondenspeeltje.
- Een aktentas met twee zijvakken. In één zijvak zit de ontslagbrief, in andere een boek over autisme.

(Kristien komt langzaam binnen. Ze heeft een pluchen beertje vast, kijkt door het raam en staart onbewogen en peinzend in de verte. Ze kijkt dan naar het beertje, geeft het een kusje en legt het in de verhuisdoos. Ze vouwt de bovenkant van de doos dicht. Kristien neemt de doos op en wil vertrekken. De onderkant is niet vast getapet. De inhoud valt met veel gekletter voor haar op de grond.)

KRISTIEN: *(Gelaten) Shit! (zet de doos terug op de stoel, gaat backstage en komt met een rol tape en een schaar terug. Ze tapet de doos vanonder vast. Ze begint in te laden. Bij een fotoalbum stopt ze even. Ze mompelt de titel.)*

Trouw Kristien en Bart.

(Kristien zet zich op de lege stoel en bladert door het album. Bij sommige foto's blijft ze iets langer kijken. Het licht wordt wat somberder wanneer Bart langzaam en nonchalant het podium opkomt. Hij kijkt rond.)

BART: Verhuisplannen?

(Kristien kijkt niet op.)

KRISTIEN: Voor mij alleen is dit huis veel te groot.

BART: Jammer, al die herinneringen. *(kijkt over haar schouders mee in het fotoalbum)*
Was een mooi trouwkleed. Mocht ook wel voor die prijs. Heb je het ook ingepakt?

KRISTIEN: Dat kleed.... verkocht... tweedehands.

BART: Ik dacht dat je het had opgeborgen.

KRISTIEN: Jaren geleden heb ik het al weggedaan omdat ik er niet meer in kon.

BART: Herinner ik me niks van.

KRISTIEN: Ik vraag mij af wat jij nog wel wist van onze trouwdag?

BART: De exuberante kost van je trouwkleed net zoals het astronomische prijskaartje van ons riant en overdadige huwelijksfeest.

KRISTIEN: Je hebt nooit achter ons trouwfeest gestaan.

BART: Voor mij hoefden al die toeters en bellen niet.

(Kristien bladert verder in het fotoalbum.)

KRISTIEN: Het interesseerde je ook niet. 'Kristientje, toch geen groots huwelijksfeest, een vat is goed genoeg'.

BART: Er zijn veel koppels die een vat geven.

KRISTIEN: Marginalen geven een vat. Ik niet.

BART: Het had ons in ieder geval een flinke duit bespaard.

KRISTIEN: Een huwelijksfeest is het ideale moment om respect te verdienen bij de aangetrouwde familie en kennissenkring. Tonen wat voor een geweldig goede partij je man gekozen heeft. Maar ik geef toe, achteraf gezien had je gelijk. Voor jouw familie zou een vat voldoende zijn geweest.

BART: Bedoel je dat mijn familie marginaal is?

KRISTIEN: Ik ben de grond ingegaan van schaamte.

BART: Je overdrijft?

KRISTIEN: Gedurende het ganse feest heb ik mij doodgeërgerd aan die bende boeren

die mijn hele avond op stelten hebben gezet. Zelfs onze openingsdans hebben ze verknald.

BART: Ze waren gewoon enthousiast.

KRISTIEN: Nog voor het eten werd geserveerd stonden al een aantal van jouw bezopen nonkels als gekken op tafel te dansen.

BART: Was wel een grappig zicht.

KRISTIEN: Zo gênant. De obers hadden alle moeite van de wereld om te verhinderen dat het porseleinen servies tegen de grond ging. En dan spreek ik nog niet over je vieze nonkel Guido waarbij op weg naar het toilet zijn kroonjuwelen al uit zijn broek bengelden.

BART: Nonkel Guido...hmm.

KRISTIEN: Wat een afgang.

BART: Ik denk dat geen enkele familie aan jouw verwachtingen had voldaan. Dat hele feest was veel te hoog gegrepen.

KRISTIEN: Jij snapte er niks van en zeker niet van mij, heb je nooit gedaan.

BART: Een ongeleid projectiel dat bij de minste tegenkancing wild om zich heen schopt en geen oor heeft voor de mening van anderen. Vat het dat zo een beetje samen?

(Kristien moet op haar tanden bijten.)

Wees eerlijk Kristien, weken voor onze trouw sprong je al in het rond als een stresskip.

KRISTIEN: Van de hele organisatie heb je je geen kloten aangetrokken. Ik heb alles zelf moeten regelen tot het kiezen van jouw trouwkostuum toe. Leuk!

BART: Dat was toch wat je wou? Alles moest exact zijn zoals jij het in je hoofd had. Wat was mijn meerwaarde in dit verhaal?

KRISTIEN: Ik heb je dikwijls genoeg gevraagd of je akkoord ging en het antwoord was altijd ja.

BART: Ga je mij nu verwijten dat ik je steunde bij je keuze?

KRISTIEN: Een manier om je er makkelijk vanaf te maken. Om mij al het werk te laten doen.

BART: Ik heb je in het begin regelmatig gevraagd of ik je kon helpen. Uiteindelijk heb ik het opgegeven.

KRISTIEN: Ik heb je één ding laten doen en wat was het resultaat?

BART: Begin niet terug over die bruidstaart. Dat was een miscommunicatie.

KRISTIEN: Had ik het niet gecheckt was er nooit een bruidstaart geweest.

BART: Dat is wel. Alleen had ik de bestelling bij een andere bakker gedaan dan diegene die jij in je hoofd had.

KRISTIEN: Mannen!

BART: Heel dat huwelijksfeest was gewoon één grote 'Window dressing' om jouw familie op een soort 'pied de stalle' te zetten, te laten zien wat voor een sjiek volkje jullie waren. Waarom moesten wij ons beter voordoen dan we waren? Dat feest heeft ons een half huis gekost.

KRISTIEN: Mama en papa hebben een ruime duit in het zakje gedaan, dat kan ik van

jouw ouders niet zeggen.

BART: Ik had je daar op voorhand voor verwittigd Kristien. Mijn ouders hadden de middelen niet om zo'n feest te financieren maar doof voor mijn woorden ging je er gewoon mee door. Het is een beetje laag om dat verwijt nu naar mijn hoofd te slingeren.

KRISTIEN: Het zijn de feiten.

BART: Zal ik jou ook eens een feit geven? Mijn ouders zijn er ziek van geweest omdat ze hun deel van het feest niet konden financieren. Mijn vader wou voor het betalen van jouw groothedswaanzin bij de bank een lening aanvragen.

KRISTIEN: Je ouders hebben niets betaald, geen cent.

BART: Ik heb dat heb geweigerd. Ik wou niet dat mijn vader gedurende tien jaar de helft van zijn salaris moest ophoesten om die lening afbetaald te krijgen. Tien jaar Kristien. Dat kon ik mijn ouders niet aandoen. En daarbij ik heb nog een broer en zus hé.

KRISTIEN: Ze hebben allemaal wel goed gefret en gezopen op mijn ouders hun kosten.

BART: Omdat jij zo'n extravagant feest wou.

KRISTIEN: Je trouwt maar één maal in je leven, de mooiste dag van je leven. Iets waar je later met trots aan moet kunnen terugkijken. Achteraf gezien beseft ik nu dat onze relatie één grote zeepbel was, gedoemd om vroeg of laat toch uit elkaar te spatten.

BART: Ik vraag mij af of jij wel iets hebt gehad aan de 'mooiste dag' van je leven?

KRISTIEN: Er zijn er achteraf niet veel mooie meer geweest.

BART: Meen je dat nu?

KRISTIEN: Zelfs wat "onze mooiste dag" had moeten worden is uitgedraaid op een fiasco.

BART: En dat is allemaal de schuld van mijn familie?

KRISTIEN: Ik heb trouwens altijd geweten dat jouw familie mij niet moest.

BART: Ga je nu die toer weer op?

KRISTIEN: Telkens ik daarover begon, trok jij je kak in.

BART: Jezus!... Heb jij er eigenlijk ooit bij stil gestaan dat het juist andersom is? Dat jij het was die altijd vanuit de hoogte tegenover hen hebt gedaan. Jij hebt hen altijd het gevoel hebt gegeven dat ze te min voor je waren.

KRISTIEN: Ze hebben mij nooit aanvaard.

BART: Hoeveel ruzies hebben we daarover niet gehad. Ja jouw familie kent de etiquette, ja jouw familie is intelligenter. Ja jouw zus is dokter en mijn zus maar poetsvrouw en mijn broer arbeider... Ja jij bent advocate en ik maar boekhouder. En dan? Is dat het belangrijkste in het leven? Trouwens, dat wist je al voor we trouwden. Dus...

KRISTIEN: Ik was misschien beter niet met je getrouwd.

BART: Is dat jouw conclusie?

KRISTIEN: Mijn leven had er in ieder geval anders uitgezien.

BART: Beter?

KRISTIEN: Eenvoudiger.

BART: Wat wil je daarmee zeggen?

KRISTIEN: Teveel aan negatieve energie?

BART: Begrijp ik niet.

KRISTIEN: Er is een immens verschil tussen positieve en negatieve energie. Jouw familie is het tweede, altijd geweest. Een bezoek brengen of een familiefest was voor mij telkens met lood in mijn schoenen. Om nog te zwijgen over de verwijtende kritiek die je ouders, achter mijn rug weliswaar, jou telkens in je oor fluisterden.

BART: Je bent unfair. Ik heb er nooit een punt van gemaakt dat jouw ouders op mij neerkeken. Trouwen doe je nu eenmaal niet alleen met je partner. Hun aanhang krijg je er willens nillens gratis bij.

KRISTIEN: Mijn ouders hebben jou nooit iets verweten. Zij hebben je aanvaard zoals je was.

BART: Lieg niet Kristien. Hun frustratie omdat je niet met een betere partij op de proppen bent gekomen lag er vingerdik op.

KRISTIEN: Ze hebben daar nooit iets over gezegd.

BART: Dat hoefde ook niet. Hun lichaamstaal zei genoeg. Ik moet eerlijk toegeven dat indien ze mij inderdaad aanvaardden ze dat nooit echt hebben laten merken. Jij trouwens ook niet. Als ik dit allemaal hoor vraag ik mij af waarom je eigenlijk met mij bent getrouwd?

(Stilte.)

KRISTIEN: Waarom ben ik met jou getrouwd? Tsja...

BART: Kristien?

KRISTIEN: *(Zucht)* Je bent jong, onnozel en verliefd. De roze bril die alle zwarte kantjes van de mens in het begin in een positief kleurtje zet.

BART: Waar is het dan misgelopen want je gaat me toch niet vertellen dat het alleen mijn familie was?

(Kristien twijfelt. Ze legt het fotoboek in de doos, raapt enkele spullen op en legt ze in de doos.)

KRISTIEN: Altijd weer die zelfde sleur... de dagdagelijkse routine... nooit iets verrassends, nooit iets spannends. Jouw ingesteldheid deed mij meer dan eens de muren oplopen.

BART: Mijn ingesteldheid?

KRISTIEN: Saai, langweilig, ennuyeux, boring, in welke taal wil je het nog horen. Oh ja en daarenboven uitermate voorspelbaar!

BART: Wat wou je dan Kristien, dat ik elke dag stond te koorddansen om je leven wat spannender te maken?

KRISTIEN: Koorddansen heb ik het grootste deel van mijn leven gedaan om het bij jou uit te kunnen houden.

BART: Ik geloof je niet.

KRISTIEN: Het is nu toch te laat.

(Kristien neemt een slabber met Evelien op geborduurd van de grond.)

BART: Mijn God, heb je die nog altijd?

(Even stilte. Kristien bekijkt de slabber en vouwt hem voorzichtig op.)

KRISTIEN: Ik heb alles nog van haar. Ik kan het niet weg doen. De herinneringen... het zit te diep. Die kleine handjes... voetjes! Dat lieve snoetje. Haar vrolijke lach, de glinstering in haar oogjes, het gekraai telkens je op haar buikje blies of haar in de lucht gooide...

BART: Hoe jij op klassieke muziek met haar de kamer rond walste.

KRISTIEN: Ze was zo mooi.

BART: Hoe kon het anders, Evelien leek sprekend op jou.

KRISTIEN: Al die uren dat we aan haar bedje gekluisterd zaten, starend naar dat kleine slapende wondermensje.

BART: 's Ochtends voor het opstaan haar nog even tussen ons in bed legden...

KRISTIEN: ... ze zich wriemelend en frazelend tegen ons aan schuurde.

BART: Ons wondermensje.

(Kristien legt de slabber in de doos, wacht even en neemt het beertje terug uit de doos.)

Haar lievelingsknuffel.

KRISTIEN: Zonder kon ze niet slapen. En terwijl ik haar in haar bedje legde...

BART: ...zong ik haar slaapliedje.

(Bart begint te zingen, Kristien neuriet het mee terwijl ze het beertje tegen zich aandrukt en langzaam over het podium danst alsof ze Evelien vast heeft terwijl Bart zacht zingt.)

Slaap kindje slaap, daar buiten loopt een schaap, een schaap met witte voetjes dat drinkt zijn melk zo zoetjes....

(Kristien valt op haar knieën kust het beertje en legt het op de grond alsof ze haar kindje in het bedje legt. Ze zingt zacht en met gebroken stem de laatste strofe met Bart mee.)

BART + KRISTIEN: Slaap, kindje slaap, daar buiten loopt een schaap.

(Kristien barst in tranen uit. Het is een gebroken vrouw. Bart staart de snikkende Kristien aan. Na enkele seconden.)

BART: Het was wiegendood Kristien.

KRISTIEN: *(schudt snikkend haar hoofd.)* Verdomme Bart!

BART: Wat? Dat was het toch!

KRISTIEN: *(bijt op haar lip, ze is boos)* Jouw steriele antwoord op mijn verdriet was telkens weer 'Het was wiegendood Kristien' afstandelijk en kil alsof het ging om het afsluiten van je jaarrekening. Het ging wel om onze dochter ...onze enige dochter, verstond jij dat? Nee, jij kon dat niet bevatten met dat wiskundig emotioneel brein van je?

BART: Ik ben niet emotioneel.

KRISTIEN: Heb je ooit een traan om haar gelaten? Haar naam nog over je lippen laten

gaan? Nee, na haar begrafenis was ze voor jou echt dood en begraven. Begon je gewoon aan een nieuwe pagina in je leven.

BART: Niet iedereen verwerkt zijn verdriet op jouw manier.

KRISTIEN: Ik was je vrouw, ik had behoefte aan begrip, een knuffel, troost. Jij hebt nooit beseft welke diepe littekens haar dood in mij heeft nagelaten. Ik... ik had je toen nodig maar elk woord over haar was voor jou één groot taboe. Onbespreekbaar. Je draaide gewoon je rug naar mij of begon doodleuk over het één of ander onnozel onderwerp te ratelen.

(Bart kijkt in het publiek. Op zijn gezicht merk je de twijfel.)

BART: Het spijt me. *(wil het podium verlaten)*

KRISTIEN: Het spijt me, nog zo'n holle woorden die je telkens weer gebruikte om je er snel vanaf te maken. Of dacht je nu echt dat ik daarmee verder kon, ik daarmee geholpen was?

BART: *(draait zich om)* Wat wou je dan dat ik zei?

KRISTIEN: Had iets zinnigs gezegd... iets waar ik wat aan had zodat ik niet alleen stond in mijn verdriet. Maar zelfs een luisterend oor was teveel gevraagd.

BART: Ik ben nooit goed geweest in het lezen van iemands gevoelens.

KRISTIEN: *(zucht gelaten)* Gevoelens was niet je sterkste kant. Hoe vaak heb je mij sinds Evelien nog eens vastgepakt of geknuffeld? De intimiteit van vroeger was ver te zoeken. Een ijskonijn was je geworden, terwijl ik net dan je warmte nodig had.

BART: Ik wou wel maar je liet het niet toe.

KRISTIEN: Wat jij wou was alleen maar seks om de seks. Daar zat ik toen niet op te wachten.

BART: Jij was toch mijn vrouw? Met wie moest ik anders seks hebben?

KRISTIEN: Bij jou ging het alleen maar om je eigen bevrediging, even snel je kwakkie kwijt en dertig seconden later lag Bart te ronken als een varken.

BART: Wat had je dan gewild? Dat ik onder de lakens een ruknummertje bij mezelf deed? Trouwens wie draaide telkens haar rug naar mij toe? Jij was het ijskonijn, niet ik.

KRISTIEN: Het gevoel was totaal anders dan voor Evelien. Het was zo... technisch geworden, de passie was er niet meer.

BART: Ik had passie genoeg.

KRISTIEN: Het zal wel aan mij gelegen hebben, het was allemaal mijn schuld... haar dood heb je mij ook aangerekend. Ik heb haar in het bedje gelegd... toch? Ik... niet jij.

BART: Ik heb dat nooit gezegd.

KRISTIEN: Je zei het niet met zoveel woorden maar ik voelde het wel. Het verwijt... de twijfel in je ogen.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

